నేరస్థుడితో పెళ్ళి

ప్రతాప రవిశంకర్

టేబిల్ మీద వున్న గడియారం టిక్కు టిక్కు మంటోంది.

గోడనున్న క్యాలెండర్ ని చూసింది సుజాత— పన్నెండో తారీఖు. ఆమె వరుసగా క్యాలెండర్ మీద అంకెలను చూస్తూ ఇరవై మూడవ తారీఖు దగ్గర ఆగి పోయింది.

ఇరవై మూడు—

ఆ రోజున ఆ ఇంట్లోకి మరో మనిషి తిరిగిరాబోతున్నాడు—జైలునించి.

అతనే జీవన్.

ఐదేళ్ళ క్రితం ఓ యువతిని రేప్ చేసినందుకు అతను జైలుకు వెళ్ళాడు.

ఐదేళ్ళ తర్వాత తిరిగి ఆ ఇంట్లోకి రాబోతున్నాడు. అందుకే ఆ ఇంట్లో వున్న యిద్దరు మనుషులు సంతోషంగా వున్నారు—ఆ ఇద్దరికీ జీవన్ కొడుకు.

కాని—సుజాతకు విచారంగా వుంది ఇరవై మూడవ

తారీఖను చూస్తున్న కొద్దీ.

ఎందుకంటే ఆమెకు జీవన్ అంటే కొంచెంకూడా ఇష్టంలేదు.

జీవన్ ఆమెకు మేనమామ కొడుకు.

అతను జైలునించి తిరిగి రాకుండా వుంటే బావుండు ననుకుంది.

అలా అనుకున్నా అతను తప్పక తిరిగి వస్తాడు. అతనొచ్చిన తర్వాత ఆ ఇంట్లో తనమీద వత్తిడి బాగా పెరిగిపోతుంది—ఏం చెయ్యాలి తను?

గంట క్రితం జరిగిన సంఘటన ఆమె కళ్ళముందు మెదిలింది—

ఆమె మేనమామ సుందర్రావు ఆమె గదిలోకి వచ్చాడు.

"ఇరవై మూడో తారీకు వాడొస్తున్నాడు" అన్నాడు ఆయన వస్తూనే.

"జైలునించి" అన్నదామె—

నవ్వాడాయన.

నవ్వి "అవును, జైలునించే—జైలునించి వచ్చిన మనిషి తిరిగి అలాంటి పనులు చేసి మళ్ళీ జైలుకు వెళ్ళకూడదు" అన్నాడు.

"అవును బుద్ధిగా వుండాలి. ఐనా ఐదేళ్ళు జైలు శిక్షను అనుభవించిన తర్వాత మళ్ళీ జైలుకు వెళ్ళే సాహసం చెయ్యడనుకుంటాను" అన్నది సుజాత.

"అలా అనుకోటానికి వీల్లేదు. ఒకసారి జైలుకు వెళ్ళి వచ్చిన మనిషికి జైలంటే నిర్లక్ష్యం కలుగుతుంది. జైలు శిక్ష అంటే భయం పోతుంది-అందువల్ల వాళ్ళ దృష్టిలో మనకు వుండే భయం వాళ్ళకు వుండదు, అందుకే అంటు

న్నాను — వాడు తిరిగి జైలుకు వెళ్ళకూడదు."

"అలాగే కోరుకుందాం" అన్నది.

"కోరుకోవటం కాదు సుజాతా, ఆ బాధ్యతను నేను నీమీద వుంచుతున్నాను."

ఆమె వులిక్కిపడి "నామీదనా!" అన్నది.

"అవును. పూర్తిగా నీ మీద నే. వాడ్ని మంచి మనిషిగా మార్చగల అవకాశం నీ వొక్కదానికే వుంది. అందుకు నే నో మార్గం ఆలోచించాను."

"ఏమిటా మార్గం?" భయంగానే అడిగింది.

"జీవన్ తో నీ పెళ్ళి."

"మామయ్యా" అన్నది....

"అవును. వాడ్ని నువ్వు పెళ్ళిచేసుకుంటే వాడి బాధ్యత నీదవుతుంది. అందుకే వాడు తిరిగి రాగానే వీలైనంత త్వరలో మీ ఇద్దరి పెళ్ళి జరిగేలా చూస్తాను."

ఆమెకు మతిపోయింది.

ఇలాంటి పరిస్థితి ఏదో ఒక రోజు యెదురవుతుందని ఆమె అనుకుంటూనే వుంది.

"నువ్వంటే వాడికి గౌరవం వుంది. నిన్ను చేసుకున్న తర్వాత వాడు గౌరవప్రదమైన జీవితాన్ని గడుపుతాడని నాకు నమ్మకం వుంది."

ఆమె వెంటనే అన్నది—

"నాకు ఆ నమ్మకం లేదు మామయ్యా—ఇలా చెబుతున్నందుకు నన్ను క్షమించు. ఎందుకంటే జీవన్ ని నేను చేసుకోటానికి సిద్ధంగా లేను."

ఈసారి సుందర్రావు ఉలిక్కిపడి—

"ఏమిటి నువ్వంటున్నది?" అన్నాడు.

"జీవన్ ని నేను పెళ్ళి చేసుకోనన్నాను."

ఆయన కోపంగా అడిగాడు—

"ఎందుకు?"

"ఎందుకు? అని నువ్వడగటం ఆశ్చర్యంగా వుంది. అతనెలాంటి మనిషో మీకూ్కడా తెలుసు. అలాంటి మనిషిని నేనెలా చేసుకోగలను?"

"పైహారెవరో చేసుకోటానికి ఇష్టపడకపోవచ్చు. కాని నువ్వు యెందుకు ఇష్టపడవు?"

"నేనూ అందరిలాంటి ఆడదాన్నే-పరువు, మర్యాద, సంస్కారం వున్న మనిషిని పెళ్ళి చేసుకోవాలనే నేనూ కోరుకుంటున్నాను. కాని—జీవన్ లాంటి జైలుకు వెళ్ళి వచ్చిన మనిషిని చేసుకోవాలని ఎలా అనుకుంటాను?"

"సుజాతా" అరిచాడు సుందర్రావు.

ఇంతలోనే ఆ గదిలోకి సుందర్రావు భార్య వచ్చింది. అప్పటివరకూ ఆమె తల నొప్పితో బాధపడుతూ పక్క గదిలో కూర్చుంది.

భార్యతో సుజాత యేమంటున్నదో చెప్పాడు సుందర్రావు.

ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా చేసి "పదేళ్ళ క్రితం మీ అమ్మ నాన్న పోయినప్పుడు నిన్ను ఈ ఇంటికి తీసుకొచ్చాం. అప్పటినించీ నిన్ను పెంచాం. ఈ రోజు నువ్వు మా మాటను కాదంటున్నావంటే నీలో విశ్వాసంలేదు. నువ్వనుకుంటున్నట్టు యేదీ జరగదు. జీవన్ని నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోక తప్పదు" అన్నది.

"మీరు ఎన్నైనా చెప్పండి....జీవన్ని నేను పెళ్ళి చేసుకోను. అతను మరేదో నేరంచేసి జైలుకు వెళ్ళలేదు. ఓ ఆడదాన్ని రేప్ చేసి జైలుకు వెళ్ళాడు. అలాంటి మనిషిని చేసుకొని నేను జీవితాన్ని నరకం చేసుకోలేను.

క్షమించండి" అన్నడు.

వెంటనే వాళ్ళిద్దరూ విరుచుకు పడ్డారు.

చివరగా "నువ్వు ఒప్పుకోకపోయినా బలవంతానైనా వాడిచేత నీ మెళ్ళో తాళి కట్టిస్తాం" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిన తర్వాత సుజాత తీవ్రంగా ఆలోచించసాగింది. ఆ రాత్రి చాలా సేపటి వరకూ అలాగే ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది.

ఏం చెయ్యాలి?

తను ఏం నిర్ణయించుకోవాలి?

జైలుకు వెళ్ళిన మనిషిని పెళ్ళిచేసుకొని జీవితానికి ఉరితాడు తగిలించుకోవటమా?

ఎప్పటికో సుజాత ఓ నిర్ణయానికి వచ్చింది.

ఏమిటా నిర్ణయం?

2

"ఆశ్చర్యంగా వుందా?" అడిగింది సుజాత—అదోలా నవ్వి.

"అవును. ఒక్క ఉత్తరమైనా రాయకుండా ఇలా వచ్చినందుకు ఆశ్చర్యంగా వుంది" అన్నది శ్యామల.

"ఉత్తరం రాసే అవకాశం లేదు" అని జరిగిన కథనంతా తన ఫ్రెండ్‌తో చెప్పింది సుజాత.

"మై గాడ్.... రేప్ చేసి జైలుకు వెళ్ళి వచ్చిన నేరస్థుణ్ని పెళ్ళిచేసుకోవటమా? రియల్లీ హెల్" అన్నది—

శ్యామల—సుజాత కాలేజీలో క్లాస్‌మెట్స్. శ్యామల ప్రస్తుతం ఓ ప్రయివేట్ ఫర్మ్‌లో జాబ్

చేస్తోంది.

"నీకోసం మీవాళ్ళు వెతుకుతారు కదూ?" అడిగింది శ్యామల.

"అవును. అయితే నేను యెక్కడకు వెళ్ళి వుంటానో వాళ్ళు ఊహించలేరు కదా? అందువల్ల నన్ను వెతుక్కుంటూ వాళ్ళు ఇక్కడికి వస్తారనే భయంలేదు."

"ఏమైనా నువ్వో గొప్ప ప్రమాదంనించి బయట పడ్డావు. నువ్వు అక్కడే వుంటే ఆ నేరస్థుడితో నీ పెళ్ళి వాళ్ళు అనుకున్నట్టుగానే జరిపించగలరు."

తర్వాత సుజాత వారం రోజులు శ్రమపడి తనుకూడా ఓ ప్రయివేట్ కంపెనీలో ఉద్యోగాన్ని సంపాదించుకున్నది.

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్" అన్నది శ్యామల.

"నీకు భారంగా ఎన్ని రోజులు నేనిక్కడ వుండాలో అని భయపడ్డాను. ఇప్పుడు నీకు ఆ బర్డెన్ లేదు" సుజాత అన్నది.

"అలా మాట్లాడకు. నువ్వు నాకు భారంకాదు. ఫ్రెండ్ అవసరంలో వున్నప్పుడు సాయం చెయ్యటం భారమెలా అవుతుంది?"

"థాంక్ యూ శ్యామలా."

"అన్నట్లు ఈ రోజు తారీకు ఇరవైమూడు కదా!"

"అవును. ఈ రోజు జీవన్ జైలునించి తిరిగివచ్చి వుంటాడు" అన్నది సుజాత.

"అతను రాగానే నీ గురించి అడుగుతాడా?"

"అవును. ఇంట్లోనించి పారిపోయిందని చెబుతారు."

"అతను నీకోసం వెతకడూ?"

నవ్వింది సుజాత — నవ్వి "నాకోసం వెతకాల్సిన

అవసరం ఆ మహానుభావుడికి ఏముంది? మళ్ళీ ఏ ఆడదాన్నో రేప్ చేసి జైలుకు వెళతాడు" అన్నది.

నవ్వింది శ్యామల.

సుజాత నిద్రపోయింది—ఆ రాత్రి ఆలోచిస్తూనే.

కాని ఆమెకు కొంచెం సేపటికే మెలకువ వచ్చింది.

ఎందుకంటే—

ఎవరో తలుపులమీద చప్పుడు చేస్తున్నారు. తను లేచి శ్యామలను నిద్రలేపాలని అనుకుంది.

కాని—ఇంతలోనే శ్యామల లేచి తలుపు తెరిచింది.

తర్వాత చిన్నగా "నువ్వా" అన్నది.

"అవును. వచ్చేదా?" ఎవరో అడిగారు.

"వద్దు....మా ఫ్రెండ్ వచ్చింది వారం రోజులక్రితం. ఇక్కడే వుంది" చిన్నగా చెప్పింది శ్యామల.

"ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతుంది?"

"తెలీదు."

"మరెలా?"

"రేపు కలుసుకుని మాట్లాడదాం. వెళ్ళు....అది లేస్తే బావుండదు."

వాళ్ళ సంభాషణ సుజాతకు వినపడుతూనే వుంది.

ఎవరో అతను? శ్యామల మగ స్నేహితుడా? ప్రేమికుడా? ఎవరైనా ఒకటే. తను ఆ గదిలో శ్యామలతో కలిసి వుండటం ఆమెకు ఇబ్బందిని కలగజేయటమే—

మరో మనిషి వుంటే ఇబ్బందిగా వుంటుందనే విషయం సుజాతకు అర్థమైన తర్వాత ఆమె తను మరో గది వెతుక్కుని అక్కడినించి వెళ్ళిపోవాలని అనుకున్నది—

తెల్లవారిన తర్వాత తన మనసులో వున్న అభి

ప్రాయాన్ని శ్యామలతో చెప్పింది.

"ఎందుకు మరో గదిలో వుండటం? ఇక్కడ నీకు బాగా లేదా?" అన్నది శ్యామల—అదోలా చూస్తూ— ఆమెకు అనుమానం కలిగింది రాత్రి తమ మాటల్ని సుజాత విన్నదేమోనని.

"కాదు. ఆఫీసుకు బాగా దూరంగా వుంది ఈ గది.. బస్సులుకూడా సరిగ్గా దొరకటంలేదు. అందుకే ఆఫీసు దగ్గర్లో ఓ గది తీసుకుంటాను."

శ్యామల మాట్లాడలేదు—మనసులో ఆమెకూడా సుజాత వెళ్ళిపోతే బావుండును అనుకుంది కాబట్టి.

ఓ నాలుగు రోజులు కష్టపడి ఆఫీసుకు దగ్గర్లోనే ఓ గదిని అద్దెకు తీసుకుంది సుజాత.

ప్రతి రాత్రీ ఆమెకు సుందర్రావు—జగదాంబ— జీవన్ గుర్తుకు వచ్చేవాళ్ళు.

వాళ్ళేం చేస్తున్నారు?

తన గురించి ఏమనుకుంటున్నారు? తను ఒంటరిగానే ఇంట్లోనించి పారిపోయిందనుకుంటున్నారా? లేక— ఎవరితోనైనా లేచి పోయిందని అనుకుంటున్నారా?

అలాంటి ఆలోచన కలిగినప్పుడు ఆమెకు నవ్వొచ్చింది.

ఆ ఇడియట్ జీవన్‌ని పెళ్ళి చేసుకోవటం కంటే మరో మనిషితో లేచిపోవటం ఘోరమేం కాదు—అనుకుంది.

సుజాత ఆఫీసునించి యింటికి వచ్చేదార్లో ఓ పెద్ద పార్కు వుంది. ఆ పార్కు రోజూ ఎంతో సందడిగా వుంటుంది.

రోజూ ఆఫీసునించి వచ్చేటప్పుడు ఆమె రోజూ ఆ పార్కులో ఓ గుబురుగా వున్న పువ్వుల చెట్టు దగ్గర

కానేపు కూర్చుంటున్నది. అక్కడ కూర్చునే తన భవిష్యత్తు గురించిన ఆలోచనలు చేస్తున్నది.

తన జీవితం ఏ వైపుకు వెళుతుంది?

ఎన్నాళ్ళీ ఒంటరితనం?

ఆమె ఆలోచనలను చదవలేకపోయినా ఆమెను ఆ పార్కులో రోజూ ఓ యువకుడు గమనిస్తున్నాడని ఆమెకు తెలీలేదు.

3

"నా పేరు ఆనంద్" అన్నాడతను ఆమెకు కొంచెం దూరంలో నిల్చుని—

అప్పుడు సాయంత్రం ఐదున్నర గంటలయ్యింది.

ఆశ్చర్యంగా అతడికేసి చూసింది సుజాత.

అందంగా వున్నాడు—చిరునవ్వుతో.

"నా గురించి పరిచయం చేసుకుంటాను. ఆ తర్వాత మీకు ఇష్టమైతే నాతో మాట్లాడండి. లేకపోతే చెప్పెయ్యండి. వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు.

అతడి మాటలతీరు ఆమెకు మరింత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

"నా పేరు చెప్పానుకదా! మా ఊరు అమలాపురం. బి.కాం వరకు చదువుకున్నాను. ఓ రెండేళ్ళనించి ఇక్కడే వరుణ్ ఇంజనీరింగ్ కంపెనీలో క్లర్కుగా పనిచేస్తున్నాను. నా వయసు ఇరవై ఆరు. నా జీతం.... చెప్పకూడదు కాబట్టి చెప్పను" అన్నాడు.

సుజాత నవ్వి, "కూర్చోండి" అన్నది.

"థాంక్ యూ.... అంటే మీకు నాతో మాట్లాడటం ఇష్టమేనన్నమాట" అన్నాడు ఆమె యెదురుగా గడ్డిలో కూర్చుని.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నా గురించిన వివరాలు చెప్పాను. ఇక మీ గురించిన వివరాలు చెప్పండి. కొన్ని రోజులుగా మిమ్మల్ని ఈ పార్కులో ఒంటరిగా చూస్తున్నాను. ఒక్కసారికూడా మీరు యెవ్వరితోనూ కలిసి రాలేదు. అంటే మీకు ఇక్కడ స్నేహితులెవరూ లేరా? మీరు ఇక్కడకు కొత్తగా వచ్చారా?"

"అవును. నేను ఈ మధ్యనే ఇక్కడికి వచ్చాను" అని తను ఎక్కడ ఉద్యోగం చేస్తున్నదీ చెప్పింది.

"థాంక్స్ .... నాకూ రోజూ పార్కుకు వచ్చి కొంచెంసేపు కూర్చోకపోతే యేదోలా ఉంటుంది. అందుకే రోజూ వస్తాను. ఐయామ్ లక్కీ—అలా రోజూ వస్తుండబట్టే మీతో పరిచయం కలిగింది" అన్నాడు ఆనంద్.

ఆమె నవ్వింది.

అతను కొంచెంసేపు నిరుద్యోగ సమస్య గురించి మాట్లాడాడు.

సుజాతకు అతడు మాట్లాడుతున్నతీరు బాగా నచ్చింది. అతడిలో యేదో ఆకర్షణ ఉన్నట్టుగా కూడా అనిపించింది.

ఆమెకు ఎంత టైము గడిచిందీ తెలీలేదు.

ఆమె టైమును గమనించేసరికి చీకటిపడింది.

పార్కులో దీపాలన్నీ వెలుగుతున్నాయి.

చటుక్కున లేచి నిల్చుంది.

"ఈ రోజు ఆలస్యమయింది కదూ మీకు?" అన్నాడు అతను.

"అవును, మీ మాటల్లోపడి గమనించనే లేదు"

అన్నది.

"సారీ."

"ఫర్వాలేదు" నవ్వుతుంటూ అక్కడినించి కదిలింది. వెనకనించి ఆనంద్ 'గుడ్ నైట్' అనటం ఆమెకు వినిపించింది.

ఆ రాత్రి ఆమె ఆనంద్ గురించి ఆలోచించకుండా ఉండలేకపోయింది. అతడితో పరిచయాన్ని పెంచు కోవటం గురించికూడా ఆమె బాగా ఆలోచించింది.

అతనుకూడా తన గురించి ఇలాగే ఆలోచిస్తూ వుంటాడా? ఏమో!

సుజాతకు ఉన్నట్టుండి ఆ క్షణంలో జీవన్ గుర్తుకు వచ్చాడు.

ఆ రోగ్ తనని తిరస్కరించి పోయినట్టు తెలుసు కాబట్టి తనమీది పగతో వెతుకుతున్నాడా?

తనెక్కడ ఉన్నదీ తెలుసుకుంటాడా?

ఒకవేళ తెలుసుకుని వస్తే?

అతడినించి తనని కాపాడగలిగిన మనిషెవరు?

అప్పుడు ఆమె కళ్ళముందు ఆనంద్ కదిలాడు.

మళ్ళీ ఆనంద్ గురించి ఆలోచించింది సుజాత.

అతడితో పరిచయాన్ని పెంచుకోవాలనే నిర్ణయించు కున్నది.

4

సాయంత్రం ఐదు గంటలు కావస్తోంది. గోడనున్న గడియారాన్ని చూసి లైవ్ మిషన్ రోలర్‌కు వున్న కాయితాలను తీసింది సుజాత.

వాటిని ఫైల్లో వుంచి అటెండర్‌కు ఇచ్చి మేనేజర్ గదిలోకి పంపించింది.

మిషన్ మీద కవర్ తొడుగుతున్నప్పుడు అటెండర్ వచ్చి "మేనేజర్ గారు మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నారు" అని చెప్పాడు.

లోపలకు వెళ్ళింది సుజాత.

అప్పటికే అంతా బయటకు వెళ్ళిపోతున్నారు — మిగిలిన ఉద్యోగులు.

"సారీ ఫర్ ది రస్క్ ....ఐనా తప్పదు. ఓ గంట స్పేర్ చెయ్యండి చాలు. ఇవి చాలా అర్జంటు కాయితాలు. అందుకే వెంటనే టైప్ చేసి తీసుకురండి" అన్నాడు మేనేజర్ ప్రకాష్.

ఇబ్బందిగా అతడ్ని చూసింది ఆమె.

"మరోసారి సారీ.... ఈ ఒక్క సారికే...." అంటూ రిక్వెస్టు చేశాడు ఆయన.

ఇక కాదనలేక పోయింది సుజాత. ఆమెకు మనసులో త్వరగా వెళ్ళి పార్కులో ఆనంద్ ను కలుసుకోవాలని గాఢంగా వుంది.

ఆ కాయితాలను తీసుకుని బయటకు వచ్చింది.

ఆనంద్ ను కలుసుకోవాలనే తొందరలో ఆ కాయితాలను అరగంటలోనే టైప్ చేసి తనే మేనేజర్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళింది.

"వెరీగుడ్....క్విక్ వర్క్....మీలాంటి మనుషులకు మంచి ప్రోగ్రెస్ వుంటుంది" అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఇక నే వెళతాను సర్."

"కూర్చోండి... మీతో ఓ విషయం చెప్పాలి" అన్నాడు...

"నాకు కొంచెం పనుంది."

"ఫర్వాలేదు....జస్ట్ ఫైవ్ మినిట్స్....అంతే."

కూర్చుంది.

"మీ రెంత కష్టపడి సిన్సియర్ వర్క్ చేస్తున్నారో గ్రహించాను. అందుకే ఈ నెలనించీ మీ జీతం మరో వంద రూపాయలు పెంచుతున్నాను" అన్నాడు సిగరెట్టు వెలిగించి.

"థాంక్ యూ సర్" అన్నది సంతోషంగా.

"ఊరికే థాంక్స్ చెప్పటమేనా? నాకు ఓ పార్టీ యివ్వరా?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"చెప్పండి. ఏ పార్టీ యివ్వమంటారు?"

"సుజాతా — నాకు మీనించి యెలాంటి పార్టీ అవసరంలేదు. మీ రే నాకో పార్టీ. ఒక్కసారి మిమ్మల్ని మీరు యిచ్చుకుంటే...." హఠాత్తుగా మాట్లాడుతూనే ముందుకువంగి ఆమె చేతుల్ని పట్టుకున్నాడు ప్రకాష్.

ఆమె షాక్ తిన్నది ప్రకాష్ మాటలకు.

వెంటనే తేరుకుని అతని చెంపమీద శక్తికొద్దీ కొట్టింది అతని చేతులను విడిపించుకుని.

ఈసారి మేనేజర్ షాక్ తిన్నాడు— చెంపదెబ్బతో పాటు ఆమె అలా అంత గట్టిగా కొడుతుందని అతను పొరపాటునకూడా ఊహించలేదు.

వందరూపాయలు జీతం పెంచుతున్నట్టుగా చెప్పగానే సంతోషపడిపోయి తను చెప్పినట్టుగా వింటుందనుకున్నాడు.

రివ్వున నిల్చుని "ఇడియట్....నువ్వు మనిషివేనా? నీ భార్యను మరో మగవాడి దగ్గరకు పంపించి— ఆ తర్వాత నువ్వు నా దగ్గరకురా" అని అక్కడినించి బయటకొచ్చేసింది.

బయటకు వస్తున్నప్పుడు "నీ అంతు చూస్తాను. నువ్వు

నాకెలా లొంగవో చూస్తాను" అని ప్రకాష్ అనటం ఆమె వినేదు.

సుజాత జేవురించిన మొహంతో పార్కులోకి వెళ్ళేసరికి అతనొక్కడే కూర్చుని ఆమె కోసమే యెదురు చూస్తున్నాడు.

ఆమెను చూస్తూనే "ఏమిటలా వున్నారు?" అనడిగాడు.

వెంటనే చెప్పలేకపోయింది ఆమె—

కాని అప్పటికి అతనే ఆమెకు ఆత్మీయుడిగా అనిపించటంవల్ల మేనేజర్ గురించి అతడితో చెప్పింది.

"డర్టీ రోగ్. అలాంటి వెధవలకు ఒక చెంపదెబ్బ సరిపోదు. కాలో – చెయ్యో విరగదీయాలి" అన్నాడతను.

"మగాళ్ళందరూ ఇంతేనేమో" అన్నది సుజాత.

"చంపేశారు....అలా అనకండి.... నేనూ మగాడినే. కాని అలాంటి వాడ్ని కాదు. ఎక్కువమంది మగాళ్ళు ఆడదాన్ని వేటాడాలనే అనుకుంటారు. ఇందుకు నేను కూడా ఒప్పుకుంటాను. తమ దగ్గర పని చేసే ఆడవాళ్ళంటే మగాళ్ళకు ఓ చులకన భావం వుంటుంది" అన్నాడు....

"ఐనా అలా అడగటానికి వాడికెంత ధైర్యం?" ఆమెలో ఆవేశం ఇంకా తగ్గలేదు.

"ఇంతకీ ఆ ఆఫీసులో మీ ఉద్యోగం సంగతేమిటి?" అడిగాడు ఆనంద్.

"ఇంకేం ఉద్యోగం. ఆ వెధవ దగ్గర ఉద్యోగం చెయ్యటం ఇంపాసిబుల్. ఇప్పుడు నాకు అదే దిగులుగా వుంది. రేపటినించి మళ్ళీ ఉద్యోగాల వేటలో పడాలి" అన్నది.

"వర్రీ అవకండి.... నేనుకూడా ప్రయత్నం చేస్తాను. ఓ వారం రోజుల్లోనే యేదో ఓ ఫర్మ్‌లో మీకు ఉద్యోగం వచ్చేలా నేను చూస్తాను. ఆ విషయం నాకు వదిలెయ్యండి."

"థాంక్ యూ."

"నో థాంక్స్....ఇది నా డ్యూటీ .... అవసరంలో వున్న ఓ స్నేహితురాలికి సహాయపడటం నా డ్యూటీగా భావిస్తాను."

ఆ రాత్రి ఆమెకు జీవన్ గుర్తు రాలేదు. కాని మేనేజర్ ప్రకాష్ ఎక్కువగా గుర్తొచ్చాడు.

5

కాల్ షో రూంలోనించి బయటకు వచ్చింది సుజాత. అప్పుడే చీకటి పడుతోంది.

అక్కడికి బస్టాపు కొంచెం దూరంలోనే వుంది. రెండు నిమిషాల్లో బస్టాపు దగ్గరకు వచ్చి నిల్చుంది. అప్పుడే బస్సు వచ్చి ఆగింది.

ఎక్కింది—సుజాత.

ఆమె బస్సులో యెక్కి కూర్చుని రోడ్డు పక్కనే వున్న దుకాణాలను చూస్తోంది.

ఆమె భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచిస్తోంది.

మళ్ళీ త్వరలో ఉద్యోగం దొరుకుతుందా?

ఆమె ఆలోచనలు కాసేపు ఆనంద్ మీదకు మళ్ళాయి.

బస్సు ఆగింది.

దిగి ఇంటికేసి నడిచింది. ఆమెను ఒక వ్యక్తి నీడలా వెంటాడుతున్నాడని ఆమెకు తెలియదు.

గది తలుపులు తెరిచి లోపలకు వెళ్ళింది. డ్రెస్ మార్చుకుంది. తలుపులు మూసి స్విచ్ వెలిగించింది.

ఇంతలోనే తలుపులమీద చప్పుడయ్యింది. ఆమె చెంగున నిల్చుంది.

ఆనంద్ వచ్చి వుంటాడు—అనుకుంది.

ఇలా అనుకుని తలుపులు తెరిచి షాక్ తీలయ్యింది.

ఎదురుగా — వికృతంగా నవ్వుతూ అతను నిల్చుని వున్నాడు. కళ్ళ పట్టు—నల్లటి ప్యాంటు వేసుకున్నాడు. సన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు. ఎత్తుగా పెరిగిన జుట్టు—సున్నగా గీసుకున్న గడ్డం.

"క్షేమంగానే వున్నావా?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

అప్పుడు షాక్‌నించి తేరుకుని "నువ్వా! యెప్పుడొచ్చావ్?" అన్నది నీరసంగా.

"ఎక్కడినించి జైలునించా? ఈ నగరానికా? జైలునించయితే ఇరవై మూడో తారీకునే వచ్చాను. ఈ ఊరికి నాలుగు రోజుల క్రితం వచ్చాను. నీకోసమే అంతా వెతుకుతున్నాను."

భయపడింది ఆమె—

"లోపలకు ఆహ్వానించవా?" అంటూనే ఆమెను నెట్టుకుంటూ లోపలకు వచ్చి అక్కడే వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం?

జీవన్ ఏం చేస్తాడు? తనని ఇంటికి తీసుకెళతాడా?

"నాన్నా — అమ్మ జరిగిన కథంతా చెప్పారు. నన్ను చేసుకోనని పారిపోయి వచ్చావుట. అవునుకదూ?"

తల వూపింది.

పెద్దగా నవ్వాడతను.

"అసలు నేను జైలుకు యెందుకు వెళ్ళానో తెలుసా? ఇంకో ఆడదాన్ని రేప్ చెయ్యబట్టి. అసలు నిన్నే రేప్

చెయ్యాలనుకున్నాను. కాని నువ్వు నా కాబోయే పెళ్ళానివని, నిన్ను రేప్ చెయ్యాల్సిన అవసరంలేదని చెయ్యలేదు. నువ్విలా నన్ను కాదని పారిపోయి వస్తావని అనుకుంటే అప్పుడే నిన్నే రేప్ చేసి వుండేవాడ్ని."

ఉలిక్కిపడింది.

"ఇంతకీ నన్ను వెతుక్కుంటూ యెందుకు వచ్చావ్?"

మళ్ళీ నవ్వాడు జీవన్.

"ఎందుకొస్తాను? నువ్వు నా కాబోయే పెళ్ళానివి. అందుకే వచ్చాను. త్వరగా నీ బట్టలు సర్దుకో... ఇప్పుడే మనం ఇక్కడినించి వెళ్ళిపోతున్నాం. అమ్మ—నాన్న నీకోసం యెదురుచూస్తున్నారు."

"నేను రాను. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోను."

"నాకేం తక్కువ?"

"నీకు తెలీదా? నువ్వు మంచివాడివైనట్లయితే సంతోషంగా ఒప్పుకునేదాన్ని. కాని నువ్వు నేరస్థుడివి. జైలుకు వెళ్ళిన మనిషిని నేను చేసుకోను."

ఊహించలేదు సుజాత.

జీవన్ గబుక్కున నిలబడి ఆమె చెంపమీద కొట్టాడు.

"చంపేస్తాను. జైలుకు వెళ్ళి వచ్చినా నేనే నీ మొగుడ్ని. మర్యాదగా వెంటనే బయల్దేరు."

కెవ్వున అరిచింది సుజాత.

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

సరిగ్గా ఆమె అరుస్తున్నప్పుడే అక్కడకు వచ్చాడు ఆనంద్.

అతడెవరో ఆమెను హింసిస్తున్నాడని అతనికి అర్థమయ్యింది.

లోపలకు వస్తూనే "సుజాతా....ఎవరీ మనిషి?" అని

అడిగాడు.

ఆనంద్‌ను చూడగానే అంత దుఃఖంలో సుజాతకు సంతోషం కలిగింది.

"ఇడియట్ ....నన్ను తనతో రమ్మని కొడుతున్నాడు" ఏడుస్తూ చెప్పింది.

"ఏవ్‌డెవరు? ఓహో....అర్థమయ్యిందిలే. వీడ్ని చూసు కనేనా నాతో రానంటున్నావు" అన్నాడు జీవన్.

అంతే—ఆతని మొహం ఆదిరిపోయింది. విసురుగా వెళ్ళి గోడను ఢీకొన్నాడు. జీవన్ లేవకముందే బూటుకాలితో అతని డొక్కలో గట్టిగా తన్నాడు ఆనంద్.

కీచుమంటూ అరిచాడు జీవన్—బాధగా.

జీవన్‌కంటే ఆనంద్ నాలుగురెట్లు బలవంతుడు.

"ఇంతకీ ఎవడీ వెధవ?" అడిగాడు ఆనంద్.

"తర్వాత చెబుతాను."

జీవన్ మూల్గుతూ లేచి నిల్చున్నాడు.

అతడ్ని విసురుగా బయటకు నెట్టాడు ఆనంద్.

వెళ్ళి రోడ్డుమీద పడ్డాడు.

"మీ ఇద్దరి అంతు చూస్తాను. ఈ జీవన్ అంటే యేమిటో తెలియజేస్తాను" అని పంటుతూ అక్కడినించి కదిలాడు జీవన్.

ఆనంద్ గుండెలమీద వాలిపోయి చిన్నగా ఏడ్చింది సుజాత. ఆతనే రాకుండా ఉన్నట్లయితే జీవన్ తనని ఏం చేసేవాడో?

"ఇంతకీ యెవరు ఆ ఇడియట్?" అడిగాడు మళ్ళీ ఆనంద్.

జీవన్ గురించి అంతా చెప్పింది ఆమె ఏడుస్తూనే.

"గుడ్ గాడ్ ....ఇతను జైలుకు వెళ్ళి వచ్చిన మనిషా.

ఆ విషయం నువ్వు ముందే చెప్పినట్లయితే ఇంకో నాలుగు తన్ని పోలీసులకు అప్పజెప్పేవాడిని" అన్నాడతను.

ఆమె కధ ఆనంద్ కు జాలిని కలిగించింది.

"నీకు ఓ ఉద్యోగం గురించి చెప్పాలని వచ్చాను. మా ఆఫీసులో టైపిస్టుకు బ్యాంకులో జాబ్ వచ్చిందిట. ఆమె రెండు రోజుల్లో రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోతుంది. మా బాస్ కు నీ గురించి చెప్పాను. ఆయన అప్లయ్ చెయ్యమన్నాడు. ఈ విషయం చెప్పాలనే ఇప్పుడు వచ్చాను."

"మీరు రావటం మంచిదే అయింది. లేకపోతే ఆ నీచుడు నన్ను బలవంతంగానైనా తనతో తీసుకెళ్ళేవాడు. ఇప్పుడు నాకు భయంగా వుంది. ఈ గదిలో నేను ఒంటరిగా వుంటున్నాను. జీవన్ మళ్ళీ యెప్పుడో వచ్చి నన్ను తీసుకెళతాడు. ఈసారి అత్తయ్యను, మామయ్యను తీసుకుని వస్తాడేమో."

"భయపడకు.... నేను వుండగా నీకు భయంలేదు. పోనీ అంతగా నువ్వు భయపడుతుంటే నువ్వు కూడా నా గదిలోకి వచ్చి వుండు...." అన్నాడు ఆనంద్.

ఆమె అతడి కళ్ళలోకి చూసింది.

నిర్మలంగా వున్నాయి అతడి కళ్ళు.

"బావుండదు—వద్దు" అన్నాడతను మళ్ళీ.

సుజాత మాట్లాడలేదు.

కొంచెం సేపటి తర్వాత ఆమెను జాగ్రత్తగా ఉండమని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు ఆనంద్.

6

సుజాత పడుకుని ఆలోచిస్తోంది. ఆమెకు మనసులో భయంగా వుంది.

జీవన్ తనవాళ్ళిద్దరినీ తీసుకుని వస్తాడేమో! అప్పుడు

తనేమిటి చెయ్యటం? తనని ఎవరు ఆపగలరు?

ఆనంద్ కోరినట్టుగా అతని వెంట గదికి వెళ్ళినట్లయితే బావుండేదేమో? కాని అలా వెళ్ళటం తనకు ఇష్టంలేదు. ఓ మగాడి గదిలో తను పెళ్ళికాకుండా గడపటమా?

శ్యామల దగ్గరకు వెళ్ళాలనుకుంది.

అవును.

తప్పదు.

కొన్ని రోజులు ఆమె దగ్గరే వుండటం తనకు మంచిది. ఈ ఒక్క రాత్రి యెలాంటి గొడవ జరక్కుండా తెల్లవారితే రేపు శ్యామలను కలుసుకుని తన పరిస్థితిని తెలియ జేసి అక్కడే వుండొచ్చు.

ఇలా అనుకుంటూ నిద్రపోయింది.

అప్పుడు రాత్రి పదకొండు గంటలయ్యింది.

నిద్రలో ఉన్న సుజాత ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచింది. ఆమెకు మసగ్గా గదినంతటినీ ఆక్రమించుకున్న వెలుతురు కనిపించింది.

ఆమెకు నిద్రలో యెవరిదో కేక వినిపించింది.

ఇంతలోనే బయట యెవరివో అరుపులు వినిపించాయి.

లేచి నిల్చుంది.

తలుపులు తెరుచుకొని బయటకు చూసింది. తనగది యెదురుగా కొంతమంది జనం మూగి వున్నారు.

"ఏం జరిగింది" అడిగింది సుజాత.

వాళ్ళు ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి సుజాతను చూశారు.

ఆమెకేమీ అర్థంకాలేదు.

దగ్గరగా వెళ్ళింది.

జనం మధ్య నెత్తురు మడుగులో శెల్లి కింతలా పడి

వున్న మనిషిని చూసి 'కెవ్వున' అరిచింది.

అతను జీవన్!

అతని గుండెల్లోనించి నెత్తురు కారుతోంది.

"ఇతను మీకు తెలుసు కదూ?" ఎవరో అడిగారు ఆమెను.

సుజాత మాట్లాడలేదు.

ఆమెకు మతిపోయినట్లనిపించింది.

జీవన్‌ను ఎవరు హత్య చేశారు?

ఆనంద్!

ఊహు. అతను కాదు. జీవన్‌ని చంపవలసిన అవసరం లేదు.

ఐతే ఎవరు?

ఎవరో పోలీసులకు ఫోన్ చేశారు.

సుజాత అక్కడ నిలబడలేక పోయింది. లోపలకు వచ్చి కూర్చుంది.

ఊహించని పరిణామం.

పోలీసు లొచ్చారు.

అప్పటికే అక్కడి జనం పెరిగిపోయింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ మహేంద్ర యెవరినో పిలిచి యేదో అడిగాడు. అయన యేదో చెప్పాడు — కొంచెం సేపు సుజాత గది చూపుతూ—

మహేంద్ర—సుజాత గదిలోకి వచ్చాడు.

అతన్ని చూడగానే ఆమె భయపడింది.

"హత్య చెయ్యబడిన యువకుడు మీకు తెలిసిన మనిషని చెప్పారు. నిజమేనా?"

"అవును" అంటూ జీవన్ గురించి అంతా చెప్పింది.

అతను తనని బెదిరించటం గురించి కూడా చెప్పింది.

"ఆ ఘర్షణ జరిగినప్పుడు ఇక్కడ మరో యువకుడు ఇతన్ని కొట్టి బయటకు నెట్టాడని చెప్పారు. అత నెవరు?"

ఆమె ఉలిక్కిపడింది.

తను చెప్పకపోయినా యెలాగైనా వాళ్ళు ఆనంద్ గురించి తెలుసుకుంటారు. అతని గురించి చెప్పకపోవటం వల్ల తను ఈ హత్యా నేరానికీ అతనికీ సంబంధం వుందనే అనుమానాన్ని ఇన్స్పెక్టర్ కు కలిగించినట్లవుతుంది.

ఆ క్రితం రోజు జరిగినదంతా మహేంద్రతో చెప్పేసింది ఆమె—

చెప్పి "ఆనంద్ నిర్దోషి. నన్ను జీవన్ బలవంతంగా తీసుకెళ్ళటానికి ప్రయత్నం చేశాడని అతన్ని కొట్టి బయటకు నెట్టాడు. అంతకుమించి ఆనంద్ కు జీవన్ మీద శత్రుత్వం లేదు. ఆనంద్ నిర్దోషి. ఈ హత్యను చెయ్యలేదు. నా మాట నమ్మండి" అన్నది.

బయట యెవరి పనుల్లో వాళ్ళు మునిగి ఉన్నారు. పోలీసులు జనాన్ని దూరంగా నెట్టివేస్తున్నారు.

ఇన్స్పెక్టర్ "అలాంటప్పుడు జీవన్ని ఈ గదిముందే హత్య చెయ్యవలసిన అవసరం యెవరికి వుంది? అతనికి ఇంకెవరైనా శత్రువు లున్నారా?" అన్నాడు.

"ఏమో! వుండొచ్చు. ఎందుకంటే అతను నేరస్థుడు. అతని స్నేహితులంతా రౌడీలు. మంచివాళ్ళు కాదు. అంతర్గతంగా ఒకరంటే ఒకరికి ద్వేషం వుండొచ్చు. అలాంటి వాళ్ళెవరో అతన్ని ఇక్కడ పొడిచి చంపి వుండొచ్చు."

"మీ వాదన బాగానే వుంది. అతన్ని పొడిచినప్పుడు

మీకు కేక వినిపించలేదా?" అడిగాడు.

"చిన్నగా వినిపించింది. ఏదైనా కలవచ్చిందేమో అనుకున్నాను. కాని బయట యెవరివో మాటలు వినిపించాయి. అప్పుడు తలుపు తెరిచాను. ఎదురుగా గుంపుగా మనుషులు ఉన్నారు. వెళ్ళి చూశాను."

అతను తల ఊపాడు.

ఆమె మాటలు అతనికి నమ్మశక్యంగా అనిపించాయి. ఎందుకంటే ఎదురుగా వున్న ఇంటాయన కూడా కేక వినిపించగానే తామంతా బయటకొచ్చామనీ, ఆ తర్వాత కొంచెం సేపటికి సుజాత తలుపులు తెరిచిందనీ చెప్పాడు.

అందువల్ల అతని హత్యకీ సుజాతకీ సంబంధం లేదని నిర్ణయించుకున్నాడు.

ఇక — ఆనంద్!

అతన్ని కలుసుకుంటేనే తెలుస్తుంది.

"ఆనంద్ ఎడ్రస్ చెప్పండి."

చెప్పింది సుజాత.

"మళ్ళీ కలుస్తాను. దయచేసి మీరు నగరం విడిచి యెక్కడికీ వెళ్ళకండి" అని జీవన్ తండ్రి ఎడ్రసు కూడా తీసుకుని బయటకు వెళ్ళాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

సుజాత మొహం పాలిపోయింది.

జీవన్ హత్య ఆనంద్‌ను ప్రమాదంలోకి నెడుతోంది. ఆనంద్ — జీవన్‌ని తన్ని బయటకు నెట్టటం అక్కడ చాలామంది చూశారు.

ఐనా జీవన్‌ని తన గదిముందే ఎందుకు హత్య చేశారు? తనమీదకు అనుమానాన్ని మళ్ళించటానికా?

ఎందుకు?

హత్యాయుద్ధం దొరకలేదు.

కొంచెంసేపటి తర్వాత జీవన్ శవంతో పోలీసులు వెళ్ళిపోయారు.

సుజాతకు యేడుపు వచ్చింది.

జీవన్ పోయినందుకు ఆమెకు కొంత బాధ కలిగింది. అతను యెంత దుర్మార్గుడైనా తన మేనమామ కొడుకు.

గదిలో వుండలేకపోయింది.

శ్యామల దగ్గరకు వెళ్ళాలని అనుకుంది. అవును. ఈ విషయంలో తను శ్యామల సలహా తీసుకోవాలి.

గదికి తాళం పెట్టి, దగ్గర్లో వున్న ఆటో స్టాండ్‌లో ఓ ఆటో ఎక్కి శ్యామల ఇంటికి వెళ్ళింది సుజాత.

శ్యామలకు జరిగిందంతా చెప్పింది.

"మై గాడ్, మీ బావ నీ గదిముందే హత్య చెయ్యబడ్డాడా?" ఆశ్చర్యపోయింది శ్యామల.

"అవును. అంతేకాదు. ఆనంద్ అతన్ని కొడుతున్నప్పుడు కొందరు చూశారు. వాళ్ళు ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో అతని గురించి చెప్పారు. ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆనంద్ గురించి అడిగాడు. చెప్పాను. ఇన్‌స్పెక్టర్—ఆనంద్‌ను అనుమానించవచ్చు. ఈ హత్యా నేరాన్ని అతనిమీదకు నెట్టే ప్రయత్నం చెయ్యొచ్చు. ఆనంద్ నిర్దోషి. ఎలాగైనా అతన్ని ఈ ప్రమాదంనించి కాపాడాలి. కాని ఎలా?"

శ్యామల కొంచెంసేపు ఆలోచించింది. తర్వాత సుజాతను తీసుకుని బయటకు నడిచింది.

7

డిటెక్టివ్ రణధీర్—సుజాత చెప్పినదంతా విన్నాడు.

అంతా విని—

"మీరు చెప్పినదంతా విన్న తర్వాత ఆనంద్ నిర్దోషి అనే నమ్మకం నాకు కలుగుతోంది. ఈ హత్యను ఆనంద్

చెయ్యలేదు. అతనే చేసివుంటే మీ గది యెదురుగా ఈ హత్య జరిగి వుండేదికాదు. ఎవరో కావాలనే మీమీదకు అనుమానం రావాలనే మీ గదిముందు ఈ హత్యను చేశారు. అంటే హంతకులకు ఆనంద్‌కీ హతుడికీ జరిగిన ఘర్షణ తెలిసి వుండాలి. మీ ఎడ్రసు ఇచ్చి వెళ్ళండి. నేను యిప్పుడే నా పరిశోధన మొదలుపెడతాను. ఆలస్యంచేస్తే హంతకులు పారిపోయే అవకాశం వుంది" అన్నాడు సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ—

"మీ ఫీజు" అన్నది సుజాత.

"ఇప్పుడేమీ అవసరంలేదు. దాని గురించి తర్వాత మాట్లాడుకుందాం."

వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు.

రూమ్ లాక్ చేసి స్కూటర్ మీద బయల్దేరాడు రణధీర్.

ముందుగా అతను ఇన్‌స్పెక్టర్ మహేంద్రను కలుసుకున్నాడు స్టేషన్‌లో — అప్పటికే అతను ఆనంద్‌ను హత్యానేరం అనుమానంమీద అరెస్టుచేసి తీసుకొచ్చాడు.

డిటెక్టివ్ రణధీర్ — ఆనంద్‌తో పది నిమిషాలు మాట్లాడాడు.

"ఈ కేసులో నీ ఇంట్రస్టు యేమిటి? అప్పుడే ఈ హత్య గురించి నీకెలా తెలిసింది?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మహేంద్ర.

"ఆనంద్ నిర్దోషి. అసలు నేరస్థులను పట్టుకోగలను అనే నమ్మకం నాకు వుంది" అన్నాడు.

"అవును. ఆ హత్యను అతను చేశాడని నేనుకూడా అనుకోవటంలేదు. కాని—ప్రస్తుతం అతనొక్కడే అనుమానితుడు. అందుకే అతడ్ని తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు

ఇన్‌స్పెక్టర్ మహేంద్ర.

"వెళతాను."

రణధీర్ అక్కడినించి బయల్దేరాడు.

పదినిమిషాల్లో హత్య జరిగిన ప్రదేశాన్ని చేరుకున్నాడు. సుజాత గదిలో దీపం వెలుగుతోంది. కిటికీ సందుల్లోనించి వెలుతురు బయటకు పడుతోంది.

స్కూటరు ఆమె గదిముందు ఆపాడు.

చప్పుడుకు ఆమె తలుపు తెరిచింది.

ఆనంద్‌ను కలిసి మాట్లాడిన విషయం ఆమెకు చెప్పాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ కూడా ఆనంద్‌ని అనుమానించటంలేదు. అందువల్ల మీరు అతని విషయంలో వర్రీ అవకండి. నేను ఈ వీధిలో ఎంక్వాయిరీ చేస్తాను. జీవన్‌ని హత్యచేసిన మనిషిని ఎవరైనా చూసే అవకాశం వుందేమో తెలుసుకుంటాను" అని ఆమెతో చెప్పి అక్కడినించి ఆ రోడ్డు చివరకు నడిచాడు—ఆ రోడ్డు చివర యెంతో దూరంలేదు.

అక్కడ నిల్చున్నాడు రణధీర్.

ఓ ఇంటి పైనించి దీపం వెలుతురు రోడ్డుమీదకు పడుతోంది.

పైకి చూశాడు.

డాబామీద రోడ్డు యెదురుగా కూర్చుని చదువుకుంటున్నాడు ఇరవై యేళ్ళ యువకుడు.

అతడిని చూడగానే రణధీర్ కళ్ళు మెరిశాయి. అతను చాలా సేపటినించీ అక్కడ కూర్చుని చదువుకుంటూ వుండొచ్చు.

గేటు నెట్టుకొని పైకి వెళ్ళాడు.

హఠాత్తుగా పైకి వచ్చిన రణధీర్‌ని చూసి ఆ

యువకుడు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

పరిచయం చేసుకున్నాడు రణధీర్.

"కూర్చోండి" అన్నా డతను.

"ఇక్కడ నువ్వు ఎన్ని గంటలనించి చదువుకుం టున్నావు?" అడిగాడు రణధీర్.

"పదిగంటలనించీ."

"ఈ వీధిలో రెండుగంటల క్రితం హత్య జరిగింది నీకు తెలుసుకదూ?"

"తెలుసు."

"అప్పుడు నీకు కేక వినిపించిందా?"

"విన్నాను."

"అప్పుడు నువ్వు ఈ రోడ్డున ఎవరైనా పరుగుదీయటం చూశావా?"

అతను వెంటనే మాట్లాడలేదు. భయంగా రణధీర్‌ని చూశాడు.

ఆ చూపుల్లోనే తనేదో చెప్పడానికి భయపడు తున్నాడని గ్రహించాడు డిటెక్టివ్.

"భయపడకు. నువ్వు చూసిందంతా ధైర్యంగా నాతో చెప్పు. అందువల్ల నువ్వు ఒక నిర్దోషిని హత్యా నేరంనించి కాపాడినవాడివవుతావు."

"పోలీసులకే చెబుదామనుకున్నాను. కాని భయం వేసింది. అందుకే చెప్పలేదు. హత్య జరిగిన సమయంలో నాకు తల నొప్పిగా వుండి లైటు ఆర్పేసి యిక్కడే కూర్చున్నాను. ఆ సమయంలో హత్య చెయ్యబడిన మనిషి సందు మలుపు తిరిగి గబగబా నడిచివెళ్ళాడు. ఒక్క నిమిషం తర్వాత మరో మనిషి అతని వెనకే వచ్చాడు. చూస్తూనే వున్నాను. ముందు వెళుతున్న

మనిషి ఆగిపోయాడు. వెంటనే వెనుక వెళుతున్న మనిషి కత్తితో చటుక్కున గుండెల్లో పొడిచి కత్తిని చేతిలో వున్న ఏదో తోలు సంచీలో వేసుకొని ఇటునించే పరుగు దీశాడు. ఆ తర్వాత కొంచెం సేపటికి జనం ఇళ్ళలోనించి బయటకు వచ్చారు."

"ఆ రెండో మనిషి ఎలా వున్నాడు?"

"పొట్టిగా-లావుగా వున్నాడు. నల్లని బట్టలు వేసుకున్నాడు. భుజాలు ఎత్తుగా ఉన్నాయి."

"థాంక్ యూ....ఇక నువ్వు కిందకెళ్ళి పడుకో.... హంతకుడ్ని పట్టుకోటానికి ఈ ఆధారాలు చాలు" అని అక్కడినించి కిందికి వచ్చాడు రణధీర్.

ఆ రోడ్డు మలుపు చివర్లో ఆటోరిక్షా స్టాండు వుంది.

అక్కడ వున్న ఆటోరిక్షా డ్రయివర్లకు పొట్టిగా, లావుగా వున్న మనిషి గురించిన గుర్తులు చెప్పాడు.

"అవును సార్ ఆ మనిషి చేతిలో తోలుసంచీ కూడా వుంది. అతన్ని నేనే విశాస్ లాడ్జికి తీసుకెళ్ళాను" అన్నాడో డ్రయివర్.

రణధీర్ కళ్ళు మెరిశాయి.

అతనికి థాంక్స్ చెప్పి, ఆ ఆటోలోనే రణధీర్ విశాస్ లాడ్జికి వెళ్ళాడు. కునికిపాట్లు పడుతున్న రిసెప్షనిస్టుని నిద్రలేపి పొట్టిగా లావుగా ఉన్న మనిషి గురించి అడిగాడు.

"ఓహో .... అతనా .... నాలుగు రోజుల క్రితమే వచ్చాడు. రూం నెంబర్ నూటనాలుగులో ఉంటున్నాడు" అన్నాడతను.

వెంటనే రణధీర్ ఇన్‌స్పెక్టర్ మహేంద్రకు ఫోన్ చేశాడు.

సరిగ్గా పదినిమిషాల్లో పోలీసులతో వచ్చాడు మహేంద్ర.

అంతా రూం నెంబర్ నూటనాలుగులో లావుగా—పొట్టిగా ఉన్న మనిషిని పట్టుకున్నారు—ఆ గదిలో ఉన్న తోలు సంచీలో నెత్తురు తడి ఆరని కత్తికూడా దొరికింది.

అతని పేరు మనోహార్. అతను తనే జీవన్‌ని హత్య చేసినట్టుగా ఒప్పుకున్నాడు.

"జీవన్—ఆ దుర్మార్గుడు ఐదేళ్ళ క్రితం నా చెల్లెల్ని రేప్ చేసి జైలుకు వెళ్ళాడు. ఆ తర్వాత నా చెల్లెలు ఆ అవమానాన్ని భరించలేక దిగులుపడి క్రుశించిపోయి చివరకు ప్రాణాలు వదిలింది. అప్పుడే ఆ నీచుణ్ని చంపాలనుకున్నాను....

అందుకే వాడు జైలునించి రాగానే అవకాశం కోసం వెంటాడాను. వెంటాడుతూనే ఇక్కడికి వచ్చాను. వాడికీ మరో మనిషికీ ఘర్షణ జరగటం చూశాను. అదే అవకాశమనుకున్నాను. అందుకే రాత్రి పదకొండు గంటలకు మళ్ళీ జీవన్‌ని నీడలా వెంటాడాను. సుజాత గది ముందుకు రాగానే చటుక్కున కత్తితో గుండెల్లో పొడిచి అక్కడినించి పోయాను.

నేరాన్ని యెవ్వరూ చూడలేదనుకున్నాను. కాని నా దురదృష్టం, ఎవరో చూశారు. ఐనా దొరికిపోయినందుకు నాకు బాధగా లేదు. ఎందుకంటే ఆ నీచుడ్ని చంపినందుకు నా చెల్లెలి ఆత్మ శాంతిస్తుంది. నా లక్ష్యం అదొక్కటే!"

ముగించాడు మనోహర్.

—:అయిపోయింది:—